

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoP/14/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2515201209
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2515201209.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave vo veci starostlivosti o maloleté dieťa: F. J. B., nar. XX. Q. XXXX, bytom u matky a zastúpené opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Piešťany, Krajinská cesta 5053/13, Piešťany, matky: F. V., rod. V., nar. XX. Q. XXXX, bytom X., Q. XXXX/XX a otca: J. B., nar. XX. Z. XXXX, trvalo bytom X., B. XXXX/XXX, t. č. v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody, Banská Bystrica, Komenského 7, Priečinok 165, zastúpeného advokátom: JUDr. Jozef Melicháč, Piešťany, Moyzesova 18, o úpravu styku, o odvolaní otca proti uzneseniu Okresného súdu Piešťany z 15. apríla 2015 č. k. 13P/64/2015 - 22 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa m e n í tak, že

I. z a č í n a konanie o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému,

II. n a r i a d' u j e predbežné opatrenie, ktorým do právoplatného skončenia konania uvedeného v bode I.

- maloletého dočasne ponecháva v osobnej starostlivosti matky a
- styk otca s maloletým predbežne neupravuje.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zamietol návrh otca na nariadenie predbežného opatrenia. Išlo o návrh na predbežnú úpravu styku otca (t. č. vo výkone trestu odňatia slobody) s maloletým a to telefonicky každú sobotu a nedeľu kalendárneho týždňa v čase od 16.00 hod. do 17.00 hod. v rozsahu 20 minút tak, že otec maloletého zavolá na telefónne číslo matky maloletého XXXX XXX XXX s tým, že matka maloletého je povinná v stanovenom čase hovor prijať, zabezpečiť prítomnosť maloletého pri uvedenom technicko-komunikačnom prostriedku a umožniť telefonický kontakt otca s maloletým s tým, že matka je povinná maloletého na telefonický kontakt otca s maloletým pripraviť a v prípade zmeny telefónneho čísla, na ktoré môže otec maloletého kontaktovať, je matka povinná písomnou formou túto zmenu oznámiť otcovi do 3 dní odo dňa, kedy k zmene telefónneho čísla dôjde. Rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 74, § 75 ods. 1, 2, 6 a 8, § 76 a § 102 ods. 1 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), vecne dôvodil, že uvedený návrh na nariadenie predbežného opatrenia bol otcom podaný v čase, kedy už na súde prvého stupňa pod sp. zn. 13P/64/2015 prebiehalo konanie vo veci samej, v ktorom sa otec maloletého domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd rozhodol, že otec je oprávnený sa s maloletým jednu nedeľu v mesiaci, ktorá musí pripadnúť na tretí, alebo štvrtý týždeň v mesiaci v čase od 10.30 hod. do 12.30 hod., pričom matka maloletého oznámi otcovi maloletého nedeľu, ktorú sa stretnutie uskutoční prostredníctvom telefonického spojenia, kde otec zavolá matke a matka mu oznámi nedeľu ktorú umožní otcovi styk s maloletým s tým, že otec sa zaväzuje po vykonaní stretnutia uhradiť náklady spojené s vycestovaním do Banskej Bystrice matke maloletého poštovou poukážkou a matka sa zaväzuje maloletého na styk s otcom pripraviť. Ďalej mal preukázané, že rodičia maloletého toho času nežijú v spoločnej domácnosti, maloletý býva so svojou matkou, pričom otec maloletého sa od 2.7.2013 nachádza vo výkone trestu

odňatia slobody, ktorému predchádzal tiež výkon väzby, bol právoplatne odsúdený za obzvlášť závažný zločin vydierania. Matka maloletého potvrdila, že počas výkonu trestu sa uskutočňoval styk otca s maloletým a to osobnými návštevami v ústave na výkon trestu, ako aj telefonicky, z jej vyjadrenia však vyplynulo, že svoj postoj prehodnotila a v súčasnosti už telefonický kontakt otca s maloletým neumožňuje z dôvodu, že otec sa v komunikácii s maloletým zameriaval na nevhodné témy a tiež preto, že maloletý veľmi ťažko znáša rozprávanie o otcovi. Podľa vyjadrenia otca styk s maloletým mu bol naposledy umožnený dňa 22.10.2013. Vychádzajúc z takto zisteného stavu súd prvého stupňa nepovažoval návrh otca, ktorým sa domáhal umožnenia telefonického styku s maloletým za dôvodný, majúci za to, že podmienka naliehavosti v danom prípade nie je daná, keď styk otca s maloletým sa neuskutočňuje už takmer rok a pol, pričom otec maloletého podal návrh na nariadenie predbežného opatrenia až podaním z 13.3.2015 bez toho, aby v ňom uviedol akékoľvek tomu bezprostredne predchádzajúce okolnosti, ktoré by zakladali dôvodnosť nariadenia predbežného opatrenia. Pri rozhodovaní o návrhu otca prihliadal aj na páchanie trestnej činnosti otcom maloletého, za ktorú bol právoplatne odsúdený, ktorá skutočnosť odôvodňuje potrebu vykonania riadneho dokazovania za účelom preskúmania jej možného negatívneho vplyvu (tvrdeného matkou) na osobnostný vývin maloletého, čo však v konaní o nariadenie predbežného opatrenia nie je možné spoľahlivo zistiť, riadne dokazovanie bude vykonané v ďalšom konaní vo veci samej, v ktorom súd po vyhodnotení všetkých dôkazov rozhodne v súlade so záujmom maloletého. Zohľadnil aj stanovisko kolízneho opatrovníka, ktorý navrhol návrh otca zamietnuť, keď dospel k záveru, že otec maloletého neosvedčil potrebu dočasnej úpravy pomerov účastníkov.

Proti uvedenému uzneseniu podal včas odvolanie iba otec s návrhom na jeho zmenu vyhovením návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Dôvodil, že od posledného styku s maloletým sa pokúšal o dohodu s matkou maloletého, ktorú ona však odmietala. Na základe jej odmietavého postoja a neumožnenia mu styku s maloletým zo strany matky podal na súd návrh na umožnenie mu styku s maloletým prostredníctvom matky, avšak nakoľko nebolo právoplatne rozhodnuté o úprave styku s maloletým, pričom v danom čase nie je možná dohoda rodičov ohľadom úpravy styku, keďže matka neumožňuje ani nezabezpečuje styk otca s maloletým a to ani osobne, ani prostredníctvom telefonickej komunikácie, podal návrh na vydanie predbežného opatrenia na umožnenie mu telefonovania s maloletým. Matka kolíznemu opatrovníkovi maloletého uviedla, že s návrhom nesúhlasí a nesúhlasila ani s vykonaním pohovoru s maloletým s odôvodnením, že maloletý veľmi ťažko znáša rozprávanie o otcovi, zámerne odmietla vykonať pohovor pracovníčky kolízneho opatrovníka, aby sa maloletý nemohol sám vyjadriť k tomu, či chce komunikovať prostredníctvom telefonického kontaktu s otcom. Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Piešťany má k dispozícii i psychológa, ktorý poskytuje psychologické poradenstvo a pomoc, preto na základe vyjadrenia matky maloletého, že maloletý znáša rozprávanie o otcovi veľmi ťažko, by pohovor vykonal tak, aby to maloletého nezaťažilo. Matka potvrdila, že maloletý vie o tom, že otec je vo väzení a pri návštevách, pri ktorých matka maloletého umožnila styk otca s maloletým, sa komunikácia s ním zameriavala na detské témy (autíčka, škôlka) a nie na nevhodné témy, ktorými matka argumentuje. Pri návštevách, ktoré matka umožnila, boli prítomní aj otcovi rodičia a jeho dcéra. Nakoľko mal otec kolúznú väzbu, pri návštevách s dieťaťom boli prítomní aj príslušníci PZ oddelenia Národnej kriminálnej agentúry a z toho dôvodu vyjadrenia matky, že komunikoval so synom nevhodne sa nezakladajú na pravde, v prípade nevhodnej komunikácie s maloletým by totiž príslušníci v takejto komunikácii nedovolili pokračovať. Otec mal za to, že zistené skutočnosti zo strany kolízneho opatrovníka boli nedostatočne vykonané, lebo vyjadrenie maloletého dieťaťa absentuje. Kolízny opatrovník nebral do úvahy záujmy maloletého dieťaťa, ale záujmy matky, hoci má zastupovať výlučne záujmy maloletých detí a nie rodičov. Taktiež tvrdenie matky, že umožňovala telefonický kontakt sa nezakladá na pravde, nakoľko bol v kolúznej väzbe, ktorá mu neumožňovala telefonické volania. Matka maloletého návštevou kolízneho opatrovníka znemožnila akýkoľvek styk starých rodičov s maloletým a taktiež s nevlastnou sestrou. Ak matka maloletého tvrdí, že zle na maloletého vplýva styk s otcom, otec má za to, že kontakt s jeho rodičmi a nevlastnou sestrou na maloleté dieťa nemá žiadny zlý vplyv. Matka maloletého takýmto spôsobom nechráni a nerobí všetko v jeho najlepšom záujme, ako sa sama vyjadrila, ale v jej záujme. Súd prvého stupňa prihliadal aj na jeho trestnú činnosť, avšak jeho trestná činnosť bola známa matke a aj napriek tomu bola s maloletým na návšteve vo väzení a vtedy proti tomu nemala námietky. Vzniknuté nezhody medzi matkou a otcom by sa nemali riešiť cez maloletého dieťa, nakoľko dieťa má nárok na to, aby bol zachovaný styk s oboma rodičmi.

Matka ani kolízny opatrovník maloletého (ustanovený mu právoplatným uznesením Okresného súdu Piešťany z 18.3.2015 č. k. 13P/64/2015-17) odvolacie návrhy nepodali, napadnuté uznesenie im totiž podľa § 75 ods. 8 tretej vety O. s. p. nebolo doručené.

Kolízny opatrovník maloletého však na výzvu súdu prvého stupňa ešte pred vydaním napadnutého uznesenia v správe z 30. marca 2015 zn. SDD29/2015 uviedol, že 24. marca 2015 sa telefonicky kontaktovali s matkou maloletého za účelom jej informovania o návrhu otca a následnom vykonaní sociálneho šetrenia v jej domácnosti. Matka uviedla, že nesúhlasí s návrhom otca a ani s tým, aby vykonali pohovor s jej synom, pretože maloletý veľmi ťažko znáša rozprávanie o otcovi. Syn rozumie tomu, že jeho otec robil „zlé“ veci a preto je teraz vo výkone väzby. Podľa slov matky je otec maloletého nebezpečný človek, 13. januára 2015 bol právoplatne odsúdený za organizovaný zločin vydierania a iné trestné činy. Potvrdila, že spolu s maloletým niekoľkokrát navštívili otca vo väzení a ona otcovi umožňovala aj telefonický kontakt so synom, no vzhľadom k tomu, že otec sa v komunikácii so synom zameriaval na témy nevhodné pre maloleté dieťa, otcovi ďalší kontakt so synom zakázala. Ona ako matka chce syna chrániť a robiť všetko v jeho najlepšom záujme. Taktiež matka uviedla, že si v blízkej dobe podá na Okresný súd v Piešťanoch návrh na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému. Kolízny opatrovník vzhľadom na vyššie uvedené aj na skutočnosť, že v súvislosti s otcom maloletého na ich úrade nedisponujú žiadnymi relevantnými informáciami (za aký trestný čin a na akú dlhú dobu bol otec odsúdený, znalecký posudok) odporúčali súdu návrh otca zamietnuť.

Odvolačný súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. a/ O. s. p. celú vec, pretože tu šlo o konanie zahájiteľné i bez návrhu (v ktorom súd nebol viazaný návrhmi účastníkov na konkrétnu úpravu vrátane odvolacích návrhov) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania, pretože tu nešlo o rozhodnutie vo veci samej a zároveň ani o žiaden zákonom ustanovený prípad potreby prejednávania takejto veci na pojednávaní odvolacieho súdu, pričom dospel k záveru, že napadnuté uznesenie síce nemožno považovať (najmä v dôsledku nie celkom úplného posúdenia veci okresným súdom po právnej stránke) za správne, odvolaniu otca však navzdory tomu nemožno priznať vecný úspech.

Súd prvého stupňa totiž pri svojom rozhodovaní neprispôbil povahu svojho rozhodnutia konkrétnym okolnostiam prípadu (predovšetkým teda stavu v čase jeho rozhodovania, tu por. aj § 154 ods. 1 a § 167 ods. 2 O. s. p.).

Podľa čl. I § 36 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež len „Zák. o rodine“) rodičia maloletého dieťaťa, ktorí spolu nežijú, môžu sa kedykoľvek dohodnúť o úprave výkonu ich rodičovských práv a povinností. Ak sa nedohodnú, súd môže aj bez návrhu upraviť výkon ich rodičovských práv a povinností, najmä určí, ktorému z rodičov zverí maloleté dieťa do osobnej starostlivosti. Ustanovenia § 24, § 25 a 26 sa použijú primerane.

Ak tu pred rozhodovaním o návrhu na predbežné opatrenie v prejednávanej veci (ktorým sa požadovala výlučne úprava styku otca s maloletým) preukázateľne nedošlo k žiadnej dohode rodičov, vydaniu rozhodnutia súdu či k inej skutočnosti zakladajúcej celkom konkrétny spôsob úpravy rodičovských práv a povinností k maloletému, možnosť vydania predbežného opatrenia o styku jedného rodiča s maloletým v prípadoch obdobných tomu z prejednávanej veci závisela od celkom bezpečného ustálenia osoby toho rodiča, ktorý by mal mať dieťa (čo aj len pre čas do konečného rozhodnutia) vo svojej starostlivosti. Povaha rozhodnutia o takejto (v skutočnosti primárnej) otázke (starostlivosti o maloletého) pritom závisela práve od faktického stavu v čase rozhodovania súdu. Až v nadväznosti na prijatí takehoto rozhodnutia bolo možno vyriešiť predbežne i otázku práva otca na styk s maloletým.

Na prekazenie prípadného úmyslu kohokoľvek na zabezpečení ochrany práv výlučne za pomoci predbežného opatrenia (teda rozhodnutia len dočasnej povahy) je tu potom úprava z okresným súdom zjavne nepovšimnutého ustanovenia § 76 ods. 3 vety prvej O. s. p., podľa ktorého súd pri nariadení predbežného opatrenia uloží navrhovateľovi, aby v lehote, ktorú mu určí, podal návrh na začatie konania na súde alebo na rozhodcovskom súde; ak ide o konanie, ktoré možno začať aj bez návrhu, súd vydá uznesenie o začatí konania. Práve to je procesným prostriedkom spôsobilým v prípade konaní zahájiteľných aj bez návrhu eliminovať procesnú nečinnosť (pasivitu) navrhovateľa predbežného opatrenia tým, že súd bez ohľadu na záujem takejto osoby viesť aj konanie vo veci samej je povinný takéto konanie začať sám.

V prejednávanej veci otec nepodal návrh na celkovú úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému (na úpravu osobnej starostlivosti o maloletého, zastupovania a spravovania majetku maloletého, výživy maloletého a jeho styku s rodičom, ktorému nebude zverený do osobnej

starostlivosti), ale len návrh na úpravu styku otca s maloletým a návrh na predbežnú úpravu ich styku. Rovnako ani matka maloletého, napriek jej tvrdeniu nepodala návrh úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému (zistené odvolacím súdom lustráciou v databáze súdov), preto muselo dôjsť podľa § 220 O. s. p. k takej zmene napadnutého uznesenia, pri ktorej odvolací súd vlastne nariadil súdu prvého stupňa uskutočniť konanie o celkovej úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému tým, že sám začal takéto konanie (§ 81 ods. 1 O. s. p.).

Podľa § 102 ods. 1 vety prvej O. s. p., ak treba po začatí konania dočasne upraviť pomery účastníkov alebo zabezpečiť dôkaz, pretože je obava, že neskôr ho nebude možné vykonať alebo len s veľkými ťažkosťami, súd na návrh neodkladne vydá predbežné opatrenie alebo zabezpečí dôkaz.

Podľa § 25 ods. 1 Zák. o rodine rodičia sa môžu dohodnúť o úprave styku s maloletým dieťaťom pred vyhlásením rozhodnutia, ktorým sa rozvádza manželstvo; dohoda o styku rodičov s maloletým dieťaťom sa stane (za predpokladu, že k nej dôjde - pozn. odvolacieho súdu) súčasťou rozhodnutia o rozvode; podľa odseku 2 tohto ustanovenia ak sa rodičia nedohodnú o úprave styku s maloletým dieťaťom podľa odseku 1, súd upraví styk rodičov s maloletým dieťaťom v rozhodnutí o rozvode; to neplatí, ak rodičia úpravu styku žiadajú neupraviť a podľa odseku 3 tu citovaného ustanovenia ak je to potrebné v záujme maloletého dieťaťa, súd obmedzí styk maloletého dieťaťa s rodičom alebo ho zakáže.

Nakoľko predbežné opatrenia súdy vydávajú spravidla bez výsluchu účastníkov aj zabezpečovania ich vyjadrení (§ 75 ods. 6 a 8 O. s. p.) a teda i bez vykonávania dokazovania, je tu logicky aj zvýšená miera povinností kladených na navrhovateľa predbežného opatrenia a to najmä v smere takého osvedčenia tvrdení, vedúcich k záveru o potrebe celkom konkrétnej predbežnej úpravy pomerov účastníkov, pri ktorom obmedzenia práv inej osoby možno považovať za vyvážené záujmom na spravodlivom usporiadaní vecí. Povinnosť preukazovania rozhodných skutočností (vlastná konaniu vo veci samej) je tu nahradená povinnosťou takéto skutočnosti len osvedčiť (čím treba rozumieť, že súd nemá mať z predložených podkladov žiadne vážne pochybnosti o pravdivosti verzie predostieranej návrhom a ani o opodstatnenosti navrhovanej úpravy). Z už uvedeného tak plynie aj praktický zákaz použitia úpravy predbežnými opatreniami tam, kde právo s požadovanou predbežnou ochranou a/alebo podmienky úpravy pomerov predbežným opatrením nie sú osvedčené celkom dostatočne a kde by tak fakticky malo (mohlo) ísť o šikanu súpera navrhovateľa predbežného opatrenia v spore. Predbežné opatrenia v konaniach zahájiteľných aj bez návrhu však majú zároveň tú osobitosť, že (na rozdiel od predbežných opatrení v konaniach zahájiteľných len na návrh) ich možno nariadiť aj v prípade nie celkom dostatočného osvedčenia potreby navrhutej úpravy či dokonca aj pri takom osvedčení, ktoré za osvedčenie ani považovať nemožno, sankciou za neuspokojivé osvedčenie navrhovaného spôsobu riešenia je však predbežný záver o neexistencii dôvodu ustupovať od zákonom ustanoveného pravidla (pokiaľ pravda zákon určité pravidlo zakotvil).

Pri nazeraní na posudzovaný problém aj z tohto uhla pohľadu potom rozhodujúcim bolo to, že ani jeden z rodičov nespochybnil, že spolu nežijú minimálne od 2.7.2013 (odkedy bol otec vo výkone väzby, t. č. už vo výkone trestu odňatia slobody), že doposiaľ nedošlo medzi nimi k žiadnej dohode (a ani nebolo rozhodnuté súdom) o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému, že maloletý je aktuálne v starostlivosti matky a zo spisu sa nepodáva ani to, že by ktorýkoľvek z rodičov na tom mienil t. č. niečo zmeniť. Rozhodnutie o úprave styku otca s maloletým závisí na celkom bezpečnom ustálení osoby toho rodiča, ktorý by mal mať dieťa (čo aj len pre čas do konečného rozhodnutia) vo svojej starostlivosti. Povaha rozhodnutia o tu uvádzanej primárnej otázke (osobnej starostlivosti o maloleté dieťa) potom vyplýva a/ z faktického stavu v čase rozhodovania súdu a b/ z akceptovateľnosti pretrvávania takéhoto faktického stavu. Ak totiž kritériá zmienené už vyššie nasvedčovali opodstatnenosti predbežnej starostlivosti matky (otec by totiž pri záujme na opaku musel byť presvedčený o výchovnej nespôsobilosti matky, resp. o vlastnej schopnosti postarať sa o maloletého podstatne lepšie než matka, nakoľko dôvodom pre destabilizáciu skoršieho výchovného prostredia nie sú len rovnocenné výchovné podmienky druhého rodiča a o preukázanie či aspoň osvedčenie čohokoľvek v tomto smere relevantného ani podľa odvolacieho súdu nešlo, najmä ak je otec t. č. vo výkone trestu odňatia slobody), vydanie predbežného opatrenia spôsobom predpokladaným v ustanovení § 76 ods. 1 písm. b/ O. s. p. by prichádzalo do úvahy len vtedy, ak by sa predbežným opatrením malo zabezpečiť odňatie dieťaťa z dispozičnej sféry toho rodiča, ktorý by ho podľa zamýšľanej úpravy v starostlivosti nemal mať (tu matka) a jeho prenesenie do dispozičnej sféry druhého z rodičov (tu otec), resp. i inej osoby. O taký prípad však v prejednávanej veci nešlo, pretože maloletý sa už v čase rozhodovania

napadnutým uznesením nachádzal (fakticky) v starostlivosti matky (čiže u toho rodiča, u ktorého by aj pri riadení sa vyššie podanými úvahami prinajmenšom do rozhodnutia vo veci samej s výhradou možnej zmeny pomerov aj v priebehu takéhoto konania mal ostať). Pretože k žiadnej zmene v tomto nedošlo ani v odvolacom konaní, prípadné predbežné opatrenie ukladajúce matke maloletého odovzdať otcovi ani naopak (uloženie otcovi povinnosti vydať dieťa matke) neprichádzalo do úvahy.

Z už uvedených dôvodov a aj pre len dočasnú povahu rozhodovania predbežnými opatreniami tak na jednej strane bolo potrebným vytvorenie právneho podkladu pre ďalšie rozhodnutie požadované návrhom (o úprave styku), na druhej strane ale v tu diskutovanom štádiu konania nebola opodstatnenou úprava osobnej starostlivosti vrátane všetkých atribútov s tým spojených (teda vrátane úpravy zastupovania maloletého a správy jeho majetku spôsobom vlastným až rozhodovaniu vo veci samej, ako na to tunajší súd poukázal už vo svojej skoršej rozhodovacej praxi - napr. vo veciach jeho sp. zn. 10CoP/6/2009, 10 CoP/1/2008 či 11CoP/46/2006, 11CoP/53/2006).

Odôvodnenou v tejto veci bola preto len právna konzervácia aktuálneho faktického stavu vyjadriteľná tak, že sa maloletý predbežne ponechá v starostlivosti matky a to bol ďalší dôvod, pre ktorý odvolací súd podľa § 220 O. s. p. napadnuté uznesenie zmenil.

Tým bol už vytvorený podklad pre rozhodovanie o styku (tým, že tu už bola ustálená osoba rodiča, v ktorého osobnej starostlivosti má dieťa byť a takto nepriamo i osoba rodiča vykázaného do pozície toho, kto má a môže svoje výchovné pôsobenie na maloletého realizovať len v rámci výkonu práva na styk s ním).

Tu i pri možnosti stotožnenia sa s názorom otca, podľa ktorého doterajšia argumentácia matky (zmienaná v správe kolízneho opatrovníka maloletého) a tiež jej faktické počínanie nasvedčujú skôr záujmu na vytváraní prekážok pri výkone práva otca na styk s maloletým, sa však odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že úprava styku otca s maloletým za pomoci prostriedku len dočasnej ochrany práv (predbežným opatrením) sa nejavila nevyhnutnou, javila aj znaky odklonu od štandardného rozhodovania súdov v obdobných veciach a najmä doterajšími podkladmi v spise nemožno mať za dostatočne osvedčené, že otcom navrhovaný styk je v záujme maloletého. Maloletý má iba 6 rokov, naposledy videl otca 22.10.2013 (podľa tvrdenia otca maloletého v návrhu na začatie konania vo veci samej o úpravu styku), teda pred 20 mesiacmi, štandardný osobný styk otca s maloletým bez ďalšieho (bez súčinnosti matky resp. inej osoby) nie je možný z dôvodu výkonu trestu odňatia slobody otca v Ústave na výkon trestu odňatia slobody vo vzdialenom meste a akútna potreba telefónneho styku nebola preukázaná, aktuálne sa jej vhodnosť ani nedá posúdiť. Preto odvolací súd vedený najmä záujmom maloletého styk otca s maloletým dočasne neupravil najmä vzhľadom k tomu, že styk otca s maloletým pomerne dlhý čas (20 mesiacov) neprebíhal, spis v prejednávanej veci neobsahoval v podstate žiadne podklady pre záver, aký je v skutočnosti vzťah dieťaťa k obojmu jeho rodičom, do akej miery sa na kvalite tohto vzťahu podpísalo počínanie si otca z minulosti a do akej prípadné iné faktory, či tak treba považovať vzťah dieťaťa k jeho otcovi za „zdevastovaný“ celkom, čiastočne alebo vôbec a aké sú predpoklady nápravy takéhoto možného stavu (v smere možnej rekonštrukcie či znovuvytvorenia vzťahu oboch osôb majúcich sa na výkone práva styku požadovaného návrhom podieľať). Pritom je na jednej strane zjavné, že okolnosť odsúdenia otca za úmyselný trestný čin by mu mohla byť na ujmu, na druhej strane však bolo treba rešpektovať i právo takéhoto rodiča na styk so svojim dieťaťom, pretože v opačnom prípade by sa celkom rezignovalo na možnosť naplnenia prevýchovných účinkov potrestania (výkonu trestu odňatia slobody otcom) a jeden z rodičov by mal byť takto celkom zbavený možnosti svojho výchovného pôsobenia na dieťa (hoci je zrejmé, že ten z rodičov, ktorý dieťa nemá v osobnej starostlivosti, svoj výchovný vplyv inak než počas výkonu práva styku uplatniť nemôže). Odvolací súd pritom považuje za prakticky vylúčené, aby zistenie odpovedí na tieto otázky bolo možným (i vzhľadom ku špecifickej situácii právoplatného odsúdenia otca v pomerne nedávnej minulosti za úmyselný trestný čin) bez podrobného pedopsychologického vyšetrenia dieťaťa a i psychologického vyšetrenia oboch jeho rodičov. To boli dôvody, pre ktoré podľa § 220 O. s. p. odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že styk otca s maloletým dočasne neupravuje.

Odvolací súd zdôrazňuje, že ide iba o predbežnú úpravu (dočasné ponechanie maloletého v osobnej starostlivosti matky a dočasné neupravenie styku otca s maloletým) do právoplatného skončenia konania uvedeného v bode I. výroku tohto uznesenia odvolacieho súdu.

O trovách konania rovnako (ako pred ním už súd prvého stupňa) nerozhodoval, nakoľko tu okrem zásadnej možnosti rozhodovania o trovách predbežného opatrenia až v rámci rozhodnutia o veci (§ 145 O. s. p.) šlo o konanie zahájiteľné aj bez návrhu, v ktorom právo na náhradu trov konania účastníkov nevzniká zo zákona (podľa bezvýnimočného pravidla zakotveného v ustanovení § 146 ods. 1 písm. a/ O. s. p.). Súd prvého stupňa ani odvolací súd by preto nemohol o takejto otázke rozhodnúť inak než prevzatím zákonnej úpravy, takže by tu o rozhodovanie ani nešlo (tým je len výber medzi aspoň dvoma do úvahy prichádzajúcimi možnosťami) a preto takúto zdanlivú nezvyčajnosť (nerozhodovanie o trovách) postačovalo vysvetliť len v odôvodnení rozhodnutia (ako to práve teraz urobil i tunajší odvolací súd).

K prijatiu tohto uznesenia došlo pomerom hlasov 3 : 0, teda jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.